

her skal nedlægges i det bundløse Svalg, Fattiggassen, saa vilde Enhver have fundet denne Sag naturlig og fuldkommen i sin Orden. Jeg skal endnu bemærke, at det dog ikke er noget saa Gneftaaende, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) har meent, at Private faae Bøderne; det er f. Ex. Tilfældet i Jagtsager og i Sager om ulovlig Skovhugst, ligesom ogsaa i enkelte andre Sager.

Mourier: Jeg kan dog ikke give den sidste ærede Taler Ret i, at det skulde være det Naturlige, at Bøderne i private Injuriesager tilfalde Sagsøgerne. Jeg vilde tværtimod tillade mig at ytre den Mening — men det forstaaer sig, den berøer paa en Tact, at der er en vis finere og ædlere Følelse, som ikke samstemmer med dette System; og hvis dette forholdet sig saa, skulde jeg mene, at Lovgivningen helst maatte slutte sig til en saadan Følelse. Denne Indvending taber ikke sin Vægt, fordi det staaer til den Fornærmede, naar han har faaet Pengene, at indbetale dem i Fattiggassen. Men det er desuden heller ikke den Tanke, hvorfra Forslagsstillerne ere gaaede ud, at dette i Reglen vilde skee; meget mere finde vi jo den foreslaaede Bestemmelse i Betænkningen motiveret ved, at det formeentligen skulde være passende og rigtigt, at give den Fornærmede Adgang til at erholde Bøderne som et Slags Dpreisning. Men dette er ingen Dpreisning, allerminst for den sande Gresfølelse. I alt Fald er det ikke under Formen af private Straffebøder, at Reparation skal staffles den Fornærmede. Vil man søge en Lov om Reparation for Grefornærmelser, saa stille man herom et særskilt Forslag, hvorved der iøvrigt vel kunde være endeel at erindre, ligesom det ikke maa oversees, at allerede Mortificationen tildeels hører herhen. Men man gaae da ikke den Vej, at Bøderne skulde tilkjendes Sagsøgeren; thi Bøderne idømmes dog ikke som Erstatning, men som Straf. Skal der virkelig her ydes Reparation, saa bør denne bestemmes efter en ganske anden Maalestok, saa bør man ikke give til Dpreisning det, der ingen Dpreisning er eller skal være, men som, efter sin Natur, har et ganske andet Diemed. Det forekommer mig

ogsaa, naar man gaaer ud fra, at Sagsøgeren skulde have Bøderne „som et Slags Dpreisning“, noget synderligt, at, naar Fornærmselsen var saa grov, at ikke engang Maximum af den fastsatte Bøde kunde ansees tilstrækkelig, saa saldt Dpreisningen ganske bort. Forresten er det ganske vist, at den gjældende Lovgivning ikke er uden Exempler paa, at Bøder tilfalde den private Sagsøger; efter den tidligere Lovgivning var dette endog noget meget Sædvanligt; men det er ligesaa vist, at den senere Lovgivning er kommet meer og meer tilbage fra dette System, og forsaavidt noget Sligt endnu bestaaer, er det kun ganske undtagelsesviis. Jeg troer ikke, at man just skulde søge igjen at nærme sig det ældre System, hvilket Lovgivningen har gjort vel i i det Væsentlige at forlade. Naar iøvrigt Forslaget, om Bøderne i private Sager skulle tilfalde Sagsøgerne, forkastes, kan hele Paragraphen udgaae; thi det er ufornødent, som under Nr. 25 foreslaaet, at vedtage en særskilt Paragraph om, at alle Bøderne skulle tilflyde vedkommende Fattiggasse, da dette, naar intet Modsat bestemmes, vil være en Selvfølge.

Formanden: Afslutning af Forhandlingerne er begjært af følgende Medlemmer: Jespersen, With, Gram, Åsling, Rasmussen, N. Petersen, Clausager, Nørgaard, L. Hansen, Fuglede, Neergaard, Fenger, Black, Hjerrild og Jørgensen.

Det vedtoges derpaa med 51 Stemmer, mod 16, at Afslutning skulde finde Sted.

Man gik derpaa over til Afstemningen, hvorved:

1) Wilkens Forslag:

At § 12 affattes saaledes:

„Retsfager angaaende Presseforseelser blive stedse at forfølge ved de almindelige Domstole for Misgjerningsfager. I private Sager o. s. v.“ som efter Forslaget.

forkastedes med 57 Stemmer mod 6.

2) J. A. Hansens Forslag:

At § 12 affattes saaledes:

„Alle ifølge denne Lov idømte Bøder tilflyde Fattiggassen.“

havde ved den første, almindelige Afslutning 32 Stemmer for sig og 31 Stemmer imod sig, hvorfor Formanden lod Forslaget sætte under